

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 74

Rozeslána dne 8. července 2010

Cena Kč 25,-

O B S A H:

- 217. Vyhláška o stanovení kvalifikačních předpokladů pro služební zařazení vojáků z povolání
 - 218. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 364/2009 Sb., o seznamu obecních úřadů a zastupitelských úřadů, které jsou kontaktními místy veřejné správy (vyhláška o kontaktních místech veřejné správy)
 - 219. Nález Ústavního soudu ze dne 8. června 2010 ve věci návrhu na zrušení § 83a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů
-

217**VYHLÁŠKA**

ze dne 28. června 2010

o stanovení kvalifikačních předpokladů pro služební zařazení vojáků z povolání

Ministerstvo obrany stanoví podle § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění zákona č. 254/2002 Sb.:

§ 1**Kvalifikační předpoklady**

(1) Kvalifikačním předpokladem je vzdělání¹⁾ stanovené pro výkon služby v příslušném služebním zařazení.

(2) Pro výkon služby v příslušném služebním zařazení se stanoví toto minimální dosažené vzdělání v hodnostním sboru:

- a) mužstvo – střední vzdělání s výučním listem,
- b) poddůstojníci se stanovenou hodností desátník a četař – střední vzdělání s výučním listem,
- c) poddůstojníci se stanovenou hodností rotný – střední vzdělání s maturitní zkouškou,
- d) praporčíci se stanovenou hodností rotmistr, nadrotmistr, praporčík a nadpraporčík – střední vzdělání s maturitní zkouškou,
- e) praporčíci se stanovenou hodností štábní praporčík – vyšší odborné vzdělání,
- f) nižší důstojníci – vysokoškolské vzdělání v bakalářském studijním programu,

g) vyšší důstojníci – vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu,

h) generálové – vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu.

§ 2**Přechodné ustanovení**

Pro výkon služby v příslušném služebním zařazení se za stanovené kvalifikační předpoklady považují kvalifikační předpoklady stanovené ve vyhlášce č. 221/2007 Sb., kterou se stanoví kvalifikační předpoklady pro služební zařazení vojáků z povolání, nejdéle však po dobu 4 let ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky.

§ 3**Zrušovací ustanovení**

Vyhláška č. 221/2007 Sb., kterou se stanoví kvalifikační předpoklady pro služební zařazení vojáků z povolání, se zrušuje.

§ 4**Účinnost**

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2011.

Ministr:

MUDr. Barták v. r.

¹⁾ Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů.

218

VYHLÁŠKA

ze dne 1. července 2010,

kteřou se mění vyhláška č. 364/2009 Sb., o seznamu obecních úřadů a zastupitelských úřadů, které jsou kontaktními místy veřejné správy (vyhláška o kontaktních místech veřejné správy)

Ministerstvo vnitra stanoví podle § 12 odst. 1 písm. i) a v dohodě s Ministerstvem zahraničních věcí podle § 12 odst. 2 zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, ve znění zákona č. 81/2006 Sb., zákona č. 110/2007 Sb., zákona č. 269/2007 Sb. a zákona č. 130/2008 Sb.:

Čl. I

Vyhláška č. 364/2009 Sb., o seznamu obecních úřadů a zastupitelských úřadů, které jsou kontaktními místy veřejné správy (vyhláška o kontaktních místech veřejné správy), se mění takto:

1. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Blatná se za slovo „Uzeničky“ vkládá slovo „ , Zábory“.

2. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Jindřichův Hradec se za slova „Staré Město pod Landštejnem,“ vkládá slovo „Střížovice,“.

3. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Písek se za slovo „Nerestce,“ vkládá slovo „Nevězice,“.

4. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Strakonice se za slovo „Cehnice,“ vkládá slovo „Čejetice,“.

5. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Strakonice se za slovo „Dražov,“ vkládá slovo „Dřešín,“.

6. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Strakonice se za slovo „Kváskovice,“ vkládá slovo „Litochovice,“.

7. V příloze č. 1, části Jihočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Strakonice se za slovo „Radějovice,“ vkládá slovo „Radošovice,“.

8. V příloze č. 1, části Jihomoravský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Veselí nad Moravou se za slovo „Radějov,“ vkládá slovo „Suchov,“.

9. V příloze č. 1, části Jihomoravský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Znojmo se za slovo „Stošikovice na Louce,“ vkládá slovo „Strachotice,“.

10. V příloze č. 1, části Karlovarský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Karlovy Vary se za slova „Smolné Pece,“ vkládá slovo „Šemnice,“.

11. V příloze č. 1, části Královéhradecký kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Dvůr Králové nad Labem se za slovo „Libotov,“ vkládá slovo „Litíč,“.

12. V příloze č. 1, části Moravskoslezský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Bruntál se za slovo „Bílčice,“ vkládají slova „Dětrichov nad Bystřicí,“.

13. V příloze č. 1, části Moravskoslezský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Opava se slovo „Raduň,“ zrušuje.

14. V příloze č. 1, části Olomoucký kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Lipník nad Bečvou se za slovo „Hlinsko,“ vkládají slova „Horní Nětčice,“.

15. V příloze č. 1, části Olomoucký kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Šumperk se za slovo „Olšany,“ vkládají slova „Petrov nad Desnou,“.

16. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Chrudim se za slovo „Lipovec,“ vkládá slovo „Lozice,“.

17. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Chrudim se za slovo „Střemošice,“ vkládá slovo „Svidnice,“.

18. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Chrudim se za slovo „Trojovice,“ vkládají slova „Třebřichy, Tuněchody,“.

19. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Chrudim se za slovo „Vyžice,“ vkládá slovo „Zaječice,“.

20. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Moravská Třebová se za slova „obecní úřady obcí Bezděčí u Trnávky,“ vkládají slova „Bělá u Jevíčka,“.

21. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Moravská Třebová se za slovo „Březina,“ vkládá slovo „Březinky,“.

22. V příloze č. 1, části Pardubický kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Moravská Třebová se za slovo „Kunčina,“ vkládá slovo „Linhartice,“.

23. V příloze č. 1, části Plzeňský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Nýřany se za slovo „Čeminy,“ vkládá slovo „Čerňovice,“.

24. V příloze č. 1, části Plzeňský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Plzeň se za slova „Úřad městského obvodu Plzeň 5 – Křimice,“ vkládají slova „Úřad městského obvodu Plzeň 7 – Radčice,“.

25. V příloze č. 1, části Plzeňský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Rokycany se za slovo „Ejpovice,“ vkládá slovo „Hlohovice,“.

26. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Beroun se za slovo „Chodouň,“ vkládá slovo „Chrutenice,“.

27. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Brandýs nad Labem-Stará Boleslav se za slovo „Šestajovice,“ vkládá slovo „Veleň,“.

28. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní

obvod obce s rozšířenou působností Čáslav se za slovo „Žáky“ vkládá slovo „ , Žehušice“.

29. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Kladno se za slova „Velké Přítočno,“ vkládá slovo „Vinařice,“.

30. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Mladá Boleslav se za slovo „Ledce,“ vkládá slovo „Lhotky,“.

31. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Příbram se za slovo „Kotenčice,“ vkládá slovo „Kozárovice,“.

32. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Rakovník se za slovo „Kroučová,“ vkládá slovo „Krupá,“.

33. V příloze č. 1, části Středočeský kraj, Správní obvod obce s rozšířenou působností Votice se za slova „obecní úřady obcí Červený Újezd,“ vkládají slova „Heřmaničky, Jankov,“.

34. V příloze č. 2 se v textu tabulky řádek

Montreal	generální konzulát
----------	--------------------

zrušuje.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení.

Ministr:

Ing. Pecina, MBA, v. r.

219**N Á L E Z****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl dne 8. června 2010 v plénu ve složení Stanislav Balík, František Duchoň, Vlasta Formánková, Vojen Güttler, Pavel Holländer, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský, Eliška Wagnerová (soudce zpravodaj) a Michaela Židlická o návrhu II. senátu Ústavního soudu na zrušení § 83a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, za účasti Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a Senátu Parlamentu České republiky jako účastníků řízení

takto:

Ustanovení § 83a odst. 1 části věty první a věty druhé zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, které znějí: „ , v přípravném řízení státního zástupce nebo policejní orgán. Policejní orgán k tomu potřebuje předchozí souhlas státního zástupce.“ se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

Odůvodnění**I.****I. A) Vymezení věci a rekapitulace návrhu**

1. V řízení o ústavní stížnosti vedeném pod sp. zn. II. ÚS 1414/07 se stěžovatelka Ing. M. B. van S. domáhala zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007 sp. zn. 3 Tdo 161/2007, rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2006 sp. zn. 9 To 255/2006 a rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 8. 2. 2006 č. j. 2 T 127/2005-1028, neboť měla za to, že jimi obecné soudy porušily její základní práva garantovaná čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a dále měl být porušen čl. 4 odst. 1, 2 a 4 Listiny. Na základě výše citovaných rozhodnutí obecných soudů byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákona a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na dobu 2 roků.

2. Stěžovatelka v ústavní stížnosti vyjádřila zejména pochybnosti ohledně zákonnosti provedení domovní prohlídky i prohlídky jiných prostor, neboť byla toho názoru, že k jejich provedení nebyly splněny zákonné podmínky, a proto k těmto důkazům neměly obecné soudy vůbec přihlížet.

3. Druhý senát Ústavního soudu nepovažoval za ústavně konformní, aby trestní řád jako zákonný předpis upravující v trestních věcech stanovený postup (§ 82 a násl.) určoval podmínky, za nichž je přípustné narušit právo každého jednotlivce na soukromí výkonem domovní prohlídky (§ 83) odlišně (přísněji) než v případě výkonu prohlídky jiných prostor a pozemků (§ 83a), ačkoliv prohlídka jiných prostor nepochybně rovněž představuje zásah do práva každého jednotlivce na soukromí, a to v obdobném rozsahu jako v případě domovní prohlídky.

4. Druhý senát Ústavního soudu tak dospěl k závěru, že ustanovení § 83a odst. 1 trestního řádu (dále též jen „tr. řád“) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Proto usnesením ze dne 26. 2. 2009 sp. zn. II. ÚS 1414/07 řízení o ústavní stížnosti přerušil podle § 78 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále též jen „zákon o Ústavním soudu“) a podal plénu Ústavního soudu návrh na zrušení § 83a odst. 1 tr. řádu podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu.

I. B) Vyjádření účastníků řízení

5. Ústavní soud podle ustanovení § 42 odst. 4 a § 69 zákona o Ústavním soudu zaslal předmětný návrh na zrušení napadených ustanovení Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu České republiky.

6. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky zastoupená předsedou Ing. Miloslavem Vlčkem ve svém vyjádření ze dne 21. 4. 2009 pouze rekapitulovala průběh legislativního procesu vedoucího k přijetí platného znění napadeného ustanovení § 83a tr. řádu. Zároveň vyslovila souhlas s upuštěním od ústního jednání.

7. Senát Parlamentu České republiky zastoupený předsedou MUDr. Přemyslem Sobotkou ve vyjádření ze dne 22. 4. 2009 rovněž popsal legislativní proceduru přijetí platného znění napadeného ustanovení § 83a tr. řádu (novela tr. řádu provedená zákonem č. 265/2001 Sb.) Senátem. Dále uvedl, že s ohledem na obsah rozpravy při přijímání dané novely vztahující se k oprávnění státního zástupce při tzv. prodlužování vazby v přípravném řízení lze usuzovat, že se přiklání k názoru předkladatele novely, že státní zástupce se podle novely stává skutečným pánem přípravného řízení a jeho úloha tak nabývá výrazné posílení justiční charakteristiky. Senát se většinově ztotožnil s tím, že předložená úprava ve svém celku sleduje věcně i právně progresivní směr k tzv. průchodnosti a vymahatelnosti práva. Rovněž Senát vyjádřil souhlas s upuštěním od ústního jednání.

II.

Podmínky aktivní legitimace navrhovatele

8. Návrh na zrušení § 83a odst. 1 trestního řádu pro jeho rozpor s ústavním pořádkem České republiky byl podán II. senátem Ústavního soudu v rámci řízení o ústavní stížnosti stěžovatelky Ing. M. B. van S., vedené pod sp. zn. II. ÚS 1414/07, kdy podstatou ústavní stížnosti byl mimo jiné nesouhlas stěžovatelky s postupem obecných soudů při posouzení zákonnosti provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, jejíž podmínky jsou obsahem napadeného ustanovení trestního řádu. Jedná se tedy o návrh podaný v souladu s § 64 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu, a podmínky aktivní legitimace k jeho podání byly proto splněny.

III.

Ústavní konformita legislativního procesu

9. Při řízení o kontrole norem podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky (dále též jen „Ústava“) ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu musí Ústavní soud nejprve zkoumat, zda byl předmětný zákon přijat a vydán ústavně předepsaným způsobem [k algoritmu přezkumu v řízení o kontrole norem viz bod 61 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 77/06 ze dne 15. 2. 2007 (N 30/44 SbNU 349; 37/2007 Sb.)¹].

10. Ve vztahu k zákonu č. 558/1991 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní řád a zákon o ochraně státního tajemství, na jehož základě bylo s účinností od 1. 1. 1992 dotčené zákonné ustanovení § 83a vloženo do trestního řádu, Ústavní soud nezjišťoval, zda byl přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem, jelikož u právních předpisů vydaných dříve, než nabyla účinnosti Ústava, je Ústavní soud oprávněn přezkoumávat toliko jejich obsahový soulad se soudobým ústavním pořádkem, nikoli však ústavnost procedury jejich vzniku a dodržení normotvorné pravomoci [viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/98 ze dne 22. 4. 1999 (U 32/14 SbNU 309)²].

¹ pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 44, nález č. 30, str. 349, vyhlášen pod č. 37/2007 Sb.

² pozn. red.: Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 14, usn. č. 32, str. 309

11. V období od 1. 1. 1993, tj. ode dne nabytí účinnosti Ústavy České republiky, došlo k následujícím změnám dotčeného zákonného ustanovení. K první změně došlo s účinností ode dne 1. 1. 1994, a to zákonem č. 292/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, a zákon č. 335/1991 Sb., o soudech a soudcích. Posléze bylo napadené ustanovení změněno jednak v souvislosti s přijetím zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, jednak zákonem č. 265/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

12. Vzhledem k okolnosti, že změny napadeného ustanovení zavedené výše citovanými zákony měly převážně charakter legislativně-technických změn nemající na samotný obsah napadeného ustanovení zásadní vliv, Ústavní soud s ohledem na principy procesní ekonomie v projednávaném případě upustil od bližšího přezkumu citovaných zákonů z hlediska toho, zda byly přijaty a vydány v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem, a omezil se pouze, s přihlédnutím k vyjádřením Poslanecké sněmovny a Senátu, na formální ověření průběhu legislativního procesu jejich přijetí z veřejně dostupných informačních zdrojů (usnesení a sněmovní tisky dostupné v digitální knihovně na webových stránkách Poslanecké sněmovny a Senátu na www.psp.cz a www.senat.cz). Ústavní soud tak dospěl k závěru, že citované zákony byly přijaty a vydány v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Proto přistoupil k přezkumu obsahu napadeného ustanovení § 83a odst. 1 tr. řádu z hlediska jeho souladu s ústavním pořádkem [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy].

IV.

Díkce napadeného ustanovení

13. Napadené ustanovení § 83a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, zní:

§ 83a

Příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků

(1) Nařídít prohlídku jiných prostor nebo pozemků je oprávněn předseda senátu, v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán. Policejní orgán k tomu potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Příkaz musí být vydán písemně a musí být odůvodněn. Doručí se uživateli dotčených prostor nebo pozemků, a nebyl-li zastížen při prohlídce, bezprostředně po odpadnutí překážky, která doručení brání.

V.

Referenční hlediska pro posouzení návrhu

V. A) Nedotknutelnost soukromého života a obydlí jako základních práv a vymezení pojmu obydlí

14. Stíhání trestných činů a spravedlivé potrestání jejich pachatelů je ústavně aprobovatelným veřejným zájmem, jehož podstatou je přenesení odpovědnosti za postihování nejzávažnějších porušování základních práv a svobod fyzickými a právnickými osobami na stát. Umožňuje-li trestní právo realizaci veřejného zájmu na stíhání trestné činnosti pomocí robustních a osobní integritu jednotlivce omezujících nástrojů, pak jejich použití musí respektovat ústavněprávní limity, neboť jejich použití sebou nese vážné omezení základních práv a svobod jednotlivce. K omezení osobní integrity a soukromí (tj. k prolomení respektu k nim) tak může ze strany veřejné moci dojít jen zcela výjimečně a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné a účelu sledovaného veřejným zájmem nelze dosáhnout jinak [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3038/07 ze dne 29. 2. 2008 (N 46/48 SbNU 549), dostupný rovněž v elektronické databázi rozhodnutí <http://nalus.usoud.cz>].

15. V případě výkonu domovní prohlídky či prohlídky jiných prostor se jedná zejména o omezení základního práva osoby na nedotknutelnost jejího obydlí, kterou garantuje čl. 12 odst. 1 Listiny, podle něhož „Obydlí je nedotknutelné. Není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí.“. Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) v čl. 8 odst. 1 garantuje toto základní právo, když stanoví že: „Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.“, a stejně tak Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (dále jen „Pakt“) v čl. 17 garantuje jednotlivci toto základní právo chránící jej proti „svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence“.

16. Zatímco čl. 8 odst. 1 Úmluvy garantuje respekt (ze strany veřejné moci) mimo jiné k soukromému a rodinnému životu a obydlí, tj. formuluje základní právo, resp. svobodu v jejich klasické, tj. negativní funkci, deklaruje čl. 12 odst. 1 Listiny nedotknutelnost obydlí, přičemž tato formulace je zcela zjevně otevřena jak k interpretaci negativního, tak pozitivního práva na ochranu nedotknutelnosti obydlí před jeho narušováním ze strany třetích osob. Samotný textuální rozdíl obou ustanovení je však třeba považovat za marginální, neboť v Evropě se ustálil výklad klasických základních práv a politických práv, ať jsou formulována jakkoliv, ve dvou funkčních polohách. První funkce vyžaduje respekt veřejné moci k základním právům, tj. práva působí jako práva negativní, plnící funkci obrany jednotlivců před buď přílišnými anebo zcela nepatřičnými vstupy veřejné moci do svobodného prostoru jednotlivce, který jej autonomně vyplňuje svými úkony jako projevy své svobodné vůle. Druhá v Evropě uznávaná funkce základních práv je funkce ochranná. Ta naopak zavazuje veřejnou moc, resp. stát a především zákonodárce a exekutivu k aktivní činnosti (legislativní či správní), a to jednak za účelem ochrany základních práv před možnými zásahy ze strany třetích (soukromých) osob, anebo ochranná funkce základního práva vyžaduje, aby veřejná moc vyvinula činnost, která má vytvořit podmínky pro realizaci základních práv. Obě zmíněné funkce základních práv jsou přitom považovány za rovnocenné. Protože téměř každý zákon obsahuje určitá omezení základních práv, a protože jeho účelem je stejně často ochrana jiných základních práv anebo ochrana Ústavou aprobovaných veřejných statků, je úkolem zákonodárce uvést ony dva konkurující si statky pokud možno do rovnováhy tak, aby byly oba v co nejvyšší míře zachovány. Při uznávané absenci hierarchie základních práv není jiné cesty, než vyvažování konkurujících si základních práv, přičemž nesmí být zákonodárcem vykonáno ani „příliš mnoho“ ani „příliš málo“. (K funkcím zákl. práv viz např. Grimm, D.: *The protective function of the state in European and US constitutionalism*, Council of Europe Publishing, Strasbourg s. 119 a násl., nebo rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu BVerfGE 39, 1 (42)).

17. Ústavní soud ve své judikatuře zřetelně vymezil význam, který je třeba ústavně garantovanému právu na nedotknutelnost obydlí podle čl. 12 Listiny přisuzovat. V nálezu sp. zn. III. ÚS 287/96 ze dne 22. 5. 1997 (N 62/8 SbNU 119) konstatoval, že „Domovní svoboda jako ústavně zaručené právo plynoucí z čl. 12 Listiny svou povahou a významem spadá mezi základní lidská práva a svobody, neboť spolu se svobodou osobní a dalšími ústavně zaručenými základními právy dotváří osobnostní sféru jedince, jehož individuální integritu, jako zcela nezbytnou podmínku důstojné existence jedince a rozvoje lidského života vůbec, je nutno respektovat a důsledně chránit; zcela právem proto spadá tato ochrana pod ochranu ústavní, neboť – posuzováno jen z poněkud jiného hlediska – jde o výraz úcty k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 Ústavy).“ [obdobně srov. nález sp. zn. I. ÚS 201/01 ze dne 10. 10. 2001 (N 147/24 SbNU 59) či nález sp. zn. II. ÚS 362/06 ze dne 1. 11. 2006 (N 200/43 SbNU 239)]. Právo garantované ustanovením čl. 12 Listiny tak úzce souvisí s právy garantovanými čl. 7, 8 a 10 Listiny, která společně vytváří osobnostní (soukromou) sféru každého jednotlivce, kterou právo garantované čl. 12 Listiny prostorově vymezuje obydlím.

18. Listina ani Úmluva samozřejmě blíže nespecifikuje obsah institutu obydlí. Ustanovením § 82 odst. 1 tr. řádu, judikaturou obecných soudů i českou trestněprávní doktrínou je institut obydlí definován jako prostor sloužící k bydlení (byty, rodinné domky, rekreační chaty, bytové náhrady, místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení jako koleje a ubytovny, ale i pronajatý hotelový pokoj apod.) a prostory k němu náležející, za které je třeba považovat všechny prostory, k jejichž užívání opravňuje vlastnický titul nebo jiný právní titul, který opravňuje k užívání daného prostoru k bydlení či obývání. Zpravidla půjde o nájemní či podnájemní smlouvu, avšak titulem může být např. i věcné břemeno. Práva na nedotknutelnost obydlí se dle panujících názorů nemůže domáhat ten, kdo v něm bydlí neoprávněně. Naopak pod pojem obydlí nejsou zahrnovány prostory nesloužící k bydlení

(jiné prostory) ve smyslu § 82 odst. 2 tr. řádu, za které jsou považovány zejména tzv. nebytové prostory jako kanceláře, dílny, tovární haly, skladiště, živnostenské provozovny, ale i samostatně stojící garáže, které nejsou součástí obydlí (srov. Šámal, P. a kol.: Trestní řád, komentář, I. díl, 5. vydání, C. H. Beck, Praha 2005, str. 629n., či poněkud odlišně Klíma, K. a kol.: Komentář k Ústavě a Listině, Nakl. A. Čeněk, Plzeň 2005, str. 693).

19. Oproti naznačenému podústavnímu vymezení institutu obydlí staví judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) na širším pojetí institutu obydlí pro účely stanovení rozsahu základního práva garantovaného čl. 8 odst. 1 Úmluvy a vychází z jeho těsného sepětí s právem na soukromý život. Širší pojetí institutu obydlí shledal ESLP při interpretaci Úmluvy ve světle dnešních podmínek, a to v souladu s cílem sledovaným čl. 8 Úmluvy, tj. ochranou soukromí osob před neoprávněnými zásahy ze strany veřejné moci, neboť v moderní době nelze vést ostré prostorové oddělení soukromí v místech užívaných k bydlení a soukromí realizovaného v pracovním prostředí osoby. Proto ESLP pod právo na respektování obydlí podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy zahrnuje i požadavek respektu k soukromí sídla společnosti, poboček či provozoven právnických osob (srov. rozhodnutí ze dne 16. 4. 2002 ve věci *Société Colas Est. proti Francii*), kancelářských prostor (srov. rozhodnutí ze dne 25. 2. 1993 ve věci *Crémieux proti Francii* či rozhodnutí ze dne 25. 2. 1993 ve věci *Mialhe proti Francii*) nebo prostor advokátních kanceláří (srov. rozhodnutí ze dne 12. 12. 1992 ve věci *Niemietz proti Německu*). Dodal přitom, že omezení pojmu obydlí způsobem, který by vylučoval místa výkonu povolání, není vždy možné, když stačí poukázat na prolínání a nemožnost odlišení osobních aktivit jednotlivce od jeho aktivit pracovních (*Niemietz proti Německu*, § 29 a 31). K právě citované judikatuře Ústavní soud dodává, že byť mají prvá tři citovaná rozhodnutí základ v domácím správním řízení, jde o judikaturu použitelnou i v daném případě, který se týká přezkumu trestněprávní úpravy, a to za použití argumentu *a fortiori*, neboť je zřejmé, že nástroje trestněprávní mají ještě intenzivnější dopad do sféry základních práv, nehledě k faktu, že ESLP autonomně a bez ohledu na národní klasifikaci vymezuje pojem trestného činu. Rovněž posledně uvedené rozhodnutí je pro posouzení daného případu relevantní, neboť se vyjadřuje k extenzi práva na soukromí.

20. Obdobný přístup zastává i judikatura zahraničních ústavních soudů a tamní konstitucionalistika. Např. judikatura německého Spolkového ústavního soudu institut obydlí (*Wohnung*) ve smyslu čl. 13 Základního zákona SRN, jímž je garantováno právo na nedotknutelnost obydlí a jsou blíže upraveny podmínky jeho omezení, vykládá rovněž širěji. Respektu a ochrany požívá nejen soukromí v prostorách sloužících k bydlení (obydlí v užším slova smyslu), nýbrž např. i prodejny, kancelářské prostory, živnostenské provozovny, řemeslnické výroby, sklady či zemědělské stavby atd., tj. místa, kde je vykonávána pracovní či podnikatelská činnost. Německá doktrína vychází z názoru, že autonomní naplňování soukromého života a pracovní aktivity spolu úzce souvisejí. Ani otevření obchodních prostor veřejnosti nevede ke ztrátě jejich ochrany skrze právo na soukromí, resp. nedotknutelnost obydlí. Intenzita zmíněného práva však klesá a odůvodnění jeho omezení podléhá v takovém případě jiným předpokladům. Přesto je třeba vyjít z toho, že ani takové obchodní prostory nejsou přístupny veřejnosti bez omezení. O vstupu do nich rozhoduje jen vůle jejich uživatele (srov. Mangoldt, H., Klein, F., Starck, Ch.: *Kommentar zum GG*, Band I., 5. vyd., Verlag Franz Vahlen, München 2005, s. 1235n. a judikatura německého Spolkového ústavního soudu tam uvedená).

21. ESLP a německý Spolkový ústavní soud se při interpretaci práva na soukromí v prostorové podobě, tj. práva na respektování a ochranu obydlí před zásahy zvenčí, neomezují jen na ochranu prostor užívaných k bydlení, nýbrž považují právo na respekt a ochranu obydlí společně s právem na nedotknutelnost osoby a soukromí a s právem na ochranu osobní svobody a důstojnosti za nedílnou součást soukromé sféry každého jednotlivce, v případě obydlí vymezenou prostorově.

V. B) Funkce soudu při povolování zásahu do práva na nedotknutelnost obydlí

22. Jak již Ústavní soud výše konstatoval, mají-li být použity robustní a základní práva a svobody jednotlivce omezující nástroje při prosazování veřejného zájmu na stíhání trestné činnosti, je třeba, aby se pohybovaly v ústavněprávních limitech. „Trestní právo určuje hranici mezi trestní

mocí státu a svobodou jednotlivcovou v tom úmyslu, aby výkon trestní moci státní nestal se proti jednotlivci nástrojem libovůle dočasných držitelů státní moci.“ (srov. Kallab, J.: Zločin a trest, Úvahy o základech trestního práva, J. R. Vilímek, Praha 1916, str. 8). Z hlediska imperativu ústavněprávních limitů při použití nástrojů trestního procesu je třeba konstatovat, že přípustný je zásah do základního práva nebo svobody jednotlivce ze strany státní moci jen tehdy, jde-li o zásah v demokratické společnosti nezbytný, a je-li akceptovatelný z pohledu zákonné existence a dodržení účinných a konkrétních záruk proti libovůli. Esenciální předpoklady spravedlivého procesu totiž vyžadují, aby byl jednotlivec vybaven dostatečnými garancemi proti možnému zneužití pravomoci ze strany veřejné moci [např. nálezný sp. zn. II. ÚS 502/2000 ze dne 22. 1. 2001 (N 11/21 SbNU 83) či nálezný sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), dostupné rovněž v elektronické databázi rozhodnutí <http://nalus.usoud.cz>, a další].

23. Tyto záruky představuje především soudní kontrola těch nejintenzivnějších zásahů do základních práv a svobod osob, neboť i v trestním řízení je povinností soudů poskytovat ochranu základním právům a svobodám jednotlivců (čl. 4 Ústavy). Ostatně i čl. 13 Úmluvy explicitně vyžaduje, aby osoba, jejíž základní práva byla dle jejího názoru porušena, měla k dispozici účinný prostředek nápravy před národním „orgánem“, který je třeba interpretovat v návaznosti na čl. 4 Ústavy. Je také nepřipustné, aby se soud, resp. soudce dostal do pozice pouhého „pomocníka“ veřejné žaloby, neboť ze samotné podstaty institutu soudu (soudce) plyne požadavek jeho naprosté nestrannosti a nezávislosti [v nálezný sp. zn. Pl. ÚS 11/04 ze dne 26. 4. 2005 (N 89/37 SbNU 207; 220/2005 Sb.) Ústavní soud mj. uvedl: „Nestrannost a nezávislost v objektivní poloze se na obecné úrovni posuzují z hlediska vztahu k ostatním mocenským složkám (princip dělby moci), z hlediska schopnosti aktérů (s potenciálním zájmem na určitém výsledku či průběhu sporu) ovlivnit vznik, trvání a zánik funkce člena soudního orgánu (tribunálu). Soudci a členové orgánů soudního typu proto musí mít dostatečně nezávislý status, který vylučuje přímé či zprostředkované působení na rozhodovací činnost. Existence ochrany proti vnějším tlakům je posuzována např. jak z hlediska existence potenciální možnosti ovlivnit kariéru soudce, tak možnosti přivodit zánik jeho funkce. Ke statusu nezávislosti nesporně patří i garance finanční nezávislosti. Jen tehdy dostává formální příkaz neřídit se cizími pokyny materiální obsah a jen tak je zajištěna neutralita a distance od stran.“].

24. Při posuzování nestrannosti a nezávislosti nelze zcela odhlédnout ani od jevové stránky věci, kdy je za validní kritérium považováno i tzv. zdání nezávislosti a nestrannosti pro třetí osoby, neboť právě tento aspekt je důležitý pro zaručení důvěry v soudní rozhodování. Toto kritérium reflektuje sociální povahu soudního rozhodování, z níž vyplývá, že i když třeba ve skutečnosti neexistuje (jak v subjektivní, tak v objektivní poloze) reálný důvod k pochybnostem o nestrannosti a nezávislosti, nelze přehlížet případnou existenci kolektivního přesvědčení, že takový důvod existuje (srov. k tomu výše citovaný nálezný sp. zn. Pl. ÚS 11/04 či rozhodnutí ESLP ze dne 23. 6. 1981 ve věci *Le Compte, Van Leuven a de Meyere proti Belgii*).

25. V případě užití trestněprávních nástrojů omezujících základní práva a svobody jednotlivce (zejm. domovní prohlídka, prohlídka jiných prostor a pozemků, osobní prohlídka, zadržení a otevření zásilek, odposlechy telekomunikačního provozu) se požadavek soudní ochrany základních práv musí projevit ve vydání soudního příkazu a v jeho dostatečném odůvodnění. To musí odpovídat jak požadavkům zákona, tak především ústavním principům, z nichž zákonné ustanovení vychází, resp. které zpětně limitují jeho interpretaci, neboť aplikace takového ustanovení představuje zvlášť závažný zásah do základních práv a svobod každého jednotlivce (podobně viz citovaný nálezný sp. zn. II. ÚS 789/06).

26. Výše naznačené maximy plynoucí z ústavního pořádku České republiky vyžadují, aby o vydání příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků rozhodoval nezávislý a nestranný orgán. Za takový, ve shora naznačeném smyslu, nelze považovat státního zástupce, a tím méně policejní orgán. Nelze totiž opomíjet skutečnost, že státní zástupci plní v kontradiktorním řízení funkce orgánu veřejné žaloby a jsou zákonem, jakož i slibem osobně zavázáni k ochraně veřejného zájmu (§ 18 odst. 3 zákona o státním zastupitelství). V přípravném řízení, kde mají zcela dominantní postavení, jsou společně s policejním orgánem povinni organizovat svou činnost tak, aby účinně přispívali k včasnosti a důvodnosti trestního stíhání (§ 157 odst. 1 tr. řádu). To vše může vést k legitimním pochybám stran

jejich nestrannosti (resp. jejího zdání) při posuzování střetu základních práv a svobod osob s veřejným zájmem na stíhání trestné činnosti. Ostatně v již citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/04 Ústavní soud zřetelně vymezil nároky na orgán, který materiálně vzato vykazuje takovou kvalitu, kterou lze ztotožnit se soudem, „ústavní pořádek České republiky (čl. 81 a 82 Ústavy) stanoví, že soudnictví vykonávají pouze nezávislé a nestranné soudy, respektive nezávislí a nestranní soudci, kteří se řídí základními pravidly spravedlivého procesu (čl. 1 odst. 1 Ústavy, hlava pátá Listiny). Tato ustanovení lze vykládat jako institucionální záruky materiálně chápaného výkonu soudní moci, a proto z hlediska práva na spravedlivý proces není nezbytné, aby ve všech případech byl soudem ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny výhradně orgán začleněný do soustavy obecných soudů, avšak musí jít o orgán nezávislý, jehož členové disponují nezávislostí a nestranností při svém rozhodování. Dále musí mít nepodmiňovaný přístup ke zkoumání všech relevantních aspektů věci (skutkových i právních), respektující základní zásady spravedlivého procesu (např. zásadu nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci či zásadu slyšeny musí být obě strany), přičemž vykonatelné rozhodnutí již nelze dalším mocenským aktem zvrátit (vymezení soudnictví v materiálním smyslu).“.

VI. Vlastní přezkum

27. Napadené ustanovení § 83a odst. 1 tr. řádu určuje podmínky, za nichž je možné nařídit a vykonat prohlídku jiných prostor a pozemků, tedy podmínky pro použití nástroje trestního procesu omezujícího základní práva a svobody jednotlivce, v daném případě práva na soukromí v prostorové podobě, tj. práva na respektování a ochranu obydlí před zásahy zvenčí.

28. Ústavní soud tak ve světle výše uvedených ústavněprávních hledisek musel posoudit, zda části napadeného ustanovení splňují požadavky plynoucí ze shora uvedených principů, a dospěl k závěru, že tomu tak není.

29. Z celkové koncepce napadeného ustanovení § 83a odst. 1 tr. řádu, které stanoví podmínky pro nařízení a provedení prohlídky jiných prostor nebo pozemků, a především z jeho srovnání s ustanovením § 83 tr. řádu, které stanoví podmínky pro nařízení a výkon domovní prohlídky, zřetelně vyplývá, že je odrazem koncepce užšího pojetí institutu obydlí. Podle něj, jak shora uvedeno (viz bod 18), je obydlí vymezeno pouze prostorem skutečně sloužícím k bydlení, který je třeba odlišovat od prostorů nesloužících k bydlení. Tento přístup, který v důsledku plošně restriktivně interpretuje právo na soukromý život, se pak promítá do stanovení odlišných (přísnějších) podmínek pro nařízení a výkon domovní prohlídky ve srovnání s podmínkami pro nařízení a výkon prohlídky jiných prostor a pozemků.

30. Uvedenou koncepci, vycházející ze striktního odlišování soukromého života jednotlivce realizovaného v prostorách užívaných k bydlení, jemuž je poskytována vyšší míra ochrany před potenciálně excesivními zásahy ze strany veřejné moci, od soukromého života osoby naplňovaného např. v jeho pracovním prostředí anebo v místech, která využívá k výkonu zájmových činností, resp. i nečinnosti v podobě prosté relaxace nebo k zábavě, považuje Ústavní soud z hlediska principů uvedených pod částí V. A) nálezu za nepřipustnou, neboť má účel základního práva na soukromý život [viz např. nález sp. zn. II. ÚS 2048/09 ze dne 2. 11. 2009, bod 19 (dostupný v elektronické databázi rozhodnutí <http://nalus.usoud.cz>)]. Ústavní soud je toho názoru, že zejména v dnešní době, kdy autonomie naplňování soukromého života a pracovní či zájmové aktivity spolu úzce souvisejí, nelze činit ostré prostorové oddělení soukromí v místech užívaných k bydlení od soukromí vytvářeného v místech a prostředí sloužících k pracovní či podnikatelské činnosti anebo k uspokojování vlastních potřeb či zájmových aktivit, byť činnosti odehrávající se v prostorách veřejnosti přístupných, resp. neuzavřených, např. podnikatelská činnost, budou moci podléhat jistým omezením, která mohou představovat určitý zásah do práva na soukromý život. Ta však jsou předem, co do účelu takových omezení úzce definovaná, a také osobě, např. podnikatele, předem známá, a taková osoba vybavená touto znalostí i vstupuje do různých specifických druhů činností, např. podnikání. Přesto ovšem není dotčeno právo takové osoby žádat soudní ochranu před zákonem sice předvídaným, specifickým zásahem, který však co do jeho nařízení nebo výkonu neodpovídá principu proporcionálního omezení práva na soukromý

život. Pokud jde o neohrazené pozemky (např. lesy či louky), je zásadně třeba rozlišovat mezi vstupem na ně a jejich „prohlídkou“, která je spojena se zásahem do integrity takové nemovitosti (pozemku). Proto její provedení musí mít stejný režim jako prohlídka uzavřených prostor. Je totiž obecně známou a sdílenou zkušeností (zejména z dob před rokem 1989), že se právě v takovém prostoru mnohdy realizoval soukromý život skrze uschování věcí, jež měly zůstat skryty očím veřejnosti a mnohdy především veřejné moci.

31. Proto stejně jako v případě výkonu domovní prohlídky, tak i v případě výkonu prohlídky jiných prostor včetně zemědělských stavení, jakož i pozemků nezbytně dochází k zásahu do soukromé sféry jednotlivce prostorově vymezené, a pro takový zásah je třeba předchozí povolení soudu.

32. Zmíněný požadavek je o to naléhavější za situace, že náš trestní řád neumožňuje ani následnou kontrolu nařízení prohlídky jiných prostor a pozemků soudem. Tak se tyto úkony, představující očividný zásah do základního práva na soukromý život, ocitají mimo jakoukoli bezprostřední soudní kontrolu. K její nutnosti se vyjádřil ESLP ve věci Camenzind v. Švýcarsko (rozhodnutí ze dne 16. 12. 1997). V této věci ESLP konstatoval porušení čl. 13 Úmluvy ve vztahu k čl. 8 Úmluvy přesto, že stěžovatel měl k dispozici procesní prostředek, jímž se obracel na příslušnou komoru Federálního soudu Švýcarska. Ten však v důsledku zastávané doktríny „trvajících zásahů“ jeho podání odmítl. Za této situace shledal ESLP existující procesní prostředek za neefektivní. Obdobně by bylo možno v České republice uvažovat o ústavní stížnosti přímo proti nařízení prohlídky jiných prostor, avšak i judikatura českého Ústavního soudu zčásti sdílí doktrínu „trvajících zásahů“, a nadto Ústavní soud setrvale judikuje, že jde-li o zásah veřejné moci, který nepředstavuje nereparovatelné porušení základních práv, je třeba upřednostnit aplikaci principu subsidiarity. To znamená, že přezkoumatelným v řízení o ústavní stížnosti může být až konečné rozhodnutí ve věci, které by se mělo vypořádat i s námitkou zásahu do práva na soukromý život v podobě domovní prohlídky [srov. k aplikaci principu subsidiarity např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 122/99 ze dne 8. 9. 1999 (U 56/15 SbNU 315) a ve SbNU nepublikovaná usnesení sp. zn. I. ÚS 690/2000, sp. zn. I. ÚS 313/06, sp. zn. II. ÚS 434/06, sp. zn. III. ÚS 887/09 či sp. zn. III. ÚS 1986/09 (dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)]. V intencích shora uvedeného se naše ústavní stížnost jeví rovněž jako prostředek neefektivní. Navíc jistě není žádoucí, aby Ústavní soud v obdobných věcech posuzoval přiměřenost nařízení a výkonu prohlídek všech prostor jako první. Mohl by tak totiž nepřiměřeně a předčasně zasáhnout do kompetence obecných soudů shromažďovat a hodnotit důkazy, a ve svém důsledku tak předurčovat výsledek trestního řízení.

33. S ohledem na výše uvedené Ústavní soud konstatuje, že napadené části ustanovení § 83a odst. 1 tr. řádu nelze považovat za ústavně konformní, neboť zřetelně porušují výše naznačené ústavněprávní limity (čl. 12 odst. 1 Listiny, čl. 8 odst. 1 Úmluvy a čl. 17 Paktu), které je zcela nezbytné respektovat při zákonné konstrukci (stejně jako při aplikaci) nástrojů trestního procesu, které omezují základní práva a svobody jednotlivců.

34. Z naznačených důvodů Ústavní soud rozhodl podle § 70 odst. 1 zákona o Ústavním soudu o zrušení části napadeného ustanovení § 83a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu, který se stane vykonatelným dnem jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů (§ 58 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

Odlišná stanoviska podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zaujali k rozhodnutí pléna soudci Vladimír Kůrka, Jan Musil a Michaela Židlická.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2010 činí 6 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 175, objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky-knihkupci – 516 205 175, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbík, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdík, Štursova 10, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kuččík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** Typos, tiskařské závody s. r. o., Úslavská 2, EDICUM, Bačická 15, Technické normy, Na Roudné 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17, PERIODIKA, Komornická 6; **Praha 8:** Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po – pá 7–12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonentcz, DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečákova 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková-YAHO-i-centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel./fax: 352 605 959; **Tábor:** Milada Simonová – EMU, Zavadišská 786; **Teplice:** Knihkupectví L & N, Kapelní 4; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Kartoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírek zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Žatec:** Simona Novotná, Brázda-prodejna u pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. číslo 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.